

HUNGAROTON
CLASSIC

MONO STEREO
HCD 31990

CONCERTOS

ELEK HUZELLA

Concertino lirico

REZSŐ KÓKAI

Concerto for Violin and Orchestra

JENŐ VÉCSEY

Concertino for Piano and Orchestra

ISTVÁN SÁRKÖZY

Concerto semplice

VERSENYMŰVEK / CONCERTOS

1	ELEK HUZELLA (1915–1971) Concertino lirico (1963) ISTVÁN SÁRKÖZY (1920) Concerto semplice per violino e orchestra – Ricordanze II. (1973)	10'31"
2	Preludio (ad libitum) per violino solo. Ritenuto e poco rubato	3'40"
3	I. Molto ritmico	2'56"
4	II. Adagio sostenuto	4'01"
5	III. Mosso	5'57"
	JENŐ VÉCSEY (1909–1966) Concertino zongorára és zenekarra / Concertino for Piano and Orchestra (1953–1956)	14'11"
6	I. Allegro scherzoso	5'20"
7	II. Andante con moto	4'36"
8	III. Vivace assai	4'07"
	REZSŐ KÓKAI (1906–1962) Concerto hegedűre és zenekarra / Concerto for Violin and Orchestra (1952) (Gertler Endre kadenciájával / Cadenza by Endre Gertler)	26'24"
9	I. Allegretto	8'47"
10	II. Andante moderato	8'48"
11	III. Presto ben ritmico	8'39"

Összidő / Total time: 68'09"

Attila Lajos – fuvola / flute 1, Dénes Kovács – hegedű / violin 2–5
Zsuzsa Szabó – zongora / piano 6–8, Endre Gertler – hegedű / violin 9–11

A Magyar Rádió és Televízió Szimfonikus Zenekara 1, 6–8, 9–11
Budapest Symphony Orchestra

A Budapesti Filharmóniai Társaság 2–5
Budapest Philharmonic Orchestra

Vezényel / Conducted by
András Kórodi 1, 2–5, György Lehel 6–8, 9–11

A felvétel megjelenését támogatta / Sponsored by
A MAGYAR MILLENNIUMI KORMÁNYBIZTOS HIVATALA

Elek Huzella (1915, Budapest–1971, Budapest) represented a kind of French trend in Hungarian musical life both as composer and musicologist. He received his musical education at the Ferenc Liszt Academy of Music in Budapest as a student of *Albert Siklós*. He also attended the faculty of humanities at the University of Sciences, where he acquired a doctoral degree in philosophy with his thesis *Claude Debussy's Œuvre*. After completing his studies he worked at the musical department of the Hungarian Radio in 1943–45. His teaching career started in 1947. He first taught at the Superior Music School of Budapest from 1947, and then from 1949 until his death at the Béla Bartók Professional School of Music. He composed regularly besides his teaching activities, and in 1957 he won first prize at the International Vercelli Composers' Competition with his piece *Epilogue* written for organ upon the popular B-A-C-H theme.

Although the new Austrian and German initiatives of composing techniques influenced the works of several Hungarian composers of the time, Huzella was not among them. The starting point in his œuvre was always Latin culture, and within it the turn-of-the-century French music and in particular Debussy's works. Influenced by this sound experience, his compositions radiated a characteristic French atmosphere with some Hungarian tones mixed in them. His works are quite diverse. He tried his skill in almost all genres from stage works to orchestral and chamber music pieces to church compositions.

His *Concertino Lirico* for flute and string orchestra was written in 1963. It was first performed by *Zoltán Jeney* in 1965. As its title implies, the basic

tone of the concerto is tender and somewhat feminine. Although consisting of a single movement, it is divided into several briefer sections with differing characters contrasting with each other. This contrast is present on various levels: in the alteration of fast and slow sections just as well as in the differing playing techniques of the flute and the orchestra. While the flute part is lyrical, encompassing a wide range of styles from soft melodiously playing to virtuosic passages, the strings mainly play pizzicato and seldom use the bow.

István Sárközy (1920, Erzsébetfalva) belongs to the so-called "thirties" generation, that is, the group of composers who represented the standard Hungarian musical idiom and the typical Hungarian music of the period between 1945 and 1955. Their direction as composers and their musical-political views were determined by Kodály's school. Sárközy started his musical education in 1938 at the Superior Music School of Budapest, where he studied the piano and composing with *Mrs. Gyula Földessy*, *Ferenc Farkas* and *Géza Szatmári*. In 1939 he was admitted to the composing department of the Ferenc Liszt Academy of Music, and he attended the two schools simultaneously until 1943. At the Academy he studied with *Zoltán Kodály* until 1940 and then in 1943–47 with *János Viski*, Kodály's disciple. After completing his studies he was appointed the secretary and teacher of the Béla Bartók Collegium. In the 1950es he worked as a publicist and editor. He was a musical reviewer at the *Népszava* daily in 1950–51, and the general musical editor of the Music Publishing House in 1957–1960. From 1959 teaching occupied most of his time; he became a

lecturer at the Ferenc Liszt Academy of Music teaching music theory and score reading.

He wrote the bulk of his works in the 1960es and '70es. During composing he always followed his own convictions and completely distanced himself from serialism and the avant-garde in vogue at the time. He had a characteristic traditionalistic attitude that sometimes passed over into nostalgia. Most of his works are vocal compositions (songs, cantatas, choral works, folksong and revolutionary song arrangements), but he also wrote orchestral and chamber music pieces as well as stage music and numerous soundtracks for movies and TV films.

The *Concerto semplice* was written in 1973 for violin and orchestra. The title "simple concerto" probably refers to the scales of the work. For a concerto, the composition is unusually brief; its most specific feature is the variegated percussion apparatus. Although its briefness may indeed imply simplicity, the formal and sound solutions of the work are far from being simple. It starts with the solo violin's *Preludio*, which is followed attacca by the first movement in *Molto ritmico* tempo. Here the solo violin is accompanied by the percussion instruments only. Obviously, in this movement the vital element of the music is the assertive rhythmic pattern complemented by the melodic and technically demanding violin part. In the second movement the soloist's partner is the string choir, which makes the effect much more lyrical and completely different from the first one. The full orchestra can be heard at first in the final movement. In its forms, instrumentation and themes it is the most complex movement of all with alternating tonal and atonal sounds.

Jenő Vecsey (1909, Cece–1966, Budapest) was, in György Kroó's words, "an expert of old music with a noble spirit and its repairer with a subtle pen". He worked as a musicologist as well as a composer. He completed his higher education at the Péter Pázmány University of Sciences in Budapest while he also visited *Zoltán Kodály's* composing classes at the Franz Liszt Academy of Music. In 1941–42 he studied in Vienna with a state scholarship, and from 1942 he was appointed a research worker at the Musical Collection of the National Széchényi Library. From then on his life was completely taken up with this institution; in 1945 he became the head of the Collection, which he remained until his death. This provided an excellent opportunity for him as a musicologist to study the library's musical manuscripts from 18th–19th century Hungary. With *Dezso Keresztury* and *Zoltán Fahy* he wrote, edited and published *The Illustrated History of Hungarian Music* in 1960. He edited and published works by Joseph and Michael Haydn, Gregor Joseph Werner and Georg Druschetzky; he was an editor of the series entitled *Musica Rinata*, and he wrote several studies on Haydn's works as well as the musical collection of the Széchényi Library. His papers had a pioneering significance in Hungarian Haydn-research.

He wrote relatively few compositions beside his work as a researcher. He composed a ballet, chamber music pieces, a *Symphony concerto* in memory of the writer Gyula Krúdy and a few *Bagatelles* for piano. His works are typical expressions of the voice of the generation born before the First World War.

His *Concertino* was written between 1953 and

1956. Consisting of three quite brief movements, the work reflects the influence of Kodály's school, and it is permeated by a Hungarian-style tone. The piano and the orchestra have an equally important role in all three movements, with the piano playing in different characters in each one. In the first the piano part is harp-like, while in the second it is its melodic and at the same time passionate character that is stressed. The third movement starts as a dance finale, but not in Beethoven's or Bartók's sense; it has much more of a fiery, almost demonic passion. This feverish tone calms down and attains a lyrical quality in the middle section. At the end of the movement the first section returns in a much milder and relaxed vein.

Rezső Kókai (1906, Budapest–1962, Budapest) began his musical studies at seven. He was taught the piano first by his mother and later by *Erzsébet Koncz*. He graduated from the Piarist high school with distinction, while his parents took care to provide him simultaneously with a comprehensive musical education. He took private lessons of harmonic analysis, modulation, counterpoint and musical forms from *Miklós Radnai*, while he was composing regularly. From the autumn of 1920 he began to study with János Koessler, Bartók's and Kodály's teacher. He was a private student at the composing department of the Academy of Music, while for two years, upon his parents' wish, he attended the Hungarian and History departments of the University of Sciences. In 1924 he entered Koessler's composer and artist training class; in the next year he received his artist diploma and in 1926 his piano teacher's

diploma. In the same year he was appointed a teacher at the National Music School and won the prize of the Hungarian Composers and Librettists with his string quartet in F sharp minor. The prize covered the expenses of a three-month study trip to Rome, Milan and Paris and a Hungarian folksong-collecting fieldtrip. This journey had a deep impact on his later life and particularly on his concept on modern music. In 1929 he was appointed a teacher at the Academy of Music. First he taught score reading at the music teacher training department and from 1955 modern and Romantic stylistic history at the musicology department. In 1931–32 he attended two semesters at Freiburg as a student of *Willibald Gurlitt* and *Martin Heidegger*, and in 1933 he acquired a doctoral degree there with his thesis *Franz Liszt's Early Piano Works*. In 1945–48 he was the head of the music department of the Hungarian Radio. He received the Erkel Prize three times.

Kókai made his mark as a composer, musician, scholar and a teacher. As a musicologist, he was among the composers who served the cause of music with their scholarly and pedagogic career as well as their own works. He was also exceptionally skilled as a musician. His music mixed the influence of the Hungarian folksong and the styles of the 20th century Western schools. He wrote stage, orchestral and chamber music pieces as well as works for piano.

His most mature composition is the *Violin Concerto* written in 1952, which was presented for the first time by *Tibor Ney* in 1953 at the Hungarian Radio. Bartók's and Kodály's spiritual and musical heritage is discernible in all three movements.

Its harmonic and melodic world is tonal, at times almost in a classical sense, but modality, alteration and chromaticism also have a significant role in it. From the formal aspect the first movement can be interpreted in several ways, with the elements of both the sonata and the rondo form appearing in it. The virtuoso passages seriously challenge the performer's technical skill. The regularly recurring theme in the bass in the second

movement points towards the Baroque passacaglia with a trio middle section. The violin's Hungarian-style cantabile melody can be heard in sixteen variations. The last movement is a dance-like rhythmic finale, where the ostinato has a major role. Its peak is the violin's brilliant solo cadence accompanied by the timpani.

Éva Rita Nagy

Translated by *Dávid Oláh*

Elek Huzella (Budapest, 1915–Budapest, 1971) fut, dans la vie musicale hongroise, le représentant d'une ligne en quelque sorte française dans son travail de compositeur comme dans celui de musicologue. Il poursuivit des études musicales et de lettres en parallèle à Budapest. Il obtient son diplôme musical à l'Académie de musique Ferenc Liszt, dans la classe d'*Albert Siklós*, et un doctorat avec la dissertation intitulée *L'œuvre de Claude Debussy*. Entre 1943 et 1945, il travaille au département musical de la Radio Hongroise. Il entame sa carrière pédagogique en 1947, d'abord à l'École Supérieure de Musique de la Capitale, puis, à partir de 1949, au Conservatoire Béla Bartók, où il enseignera jusqu'à sa mort. Son travail d'enseignant ne l'empêche pas de composer régulièrement: il obtient le premier prix du concours international de composition Vercelli en 1957 avec l'œuvre pour orgue intitulé *Epilog*, composé sur le thème B-A-C-H.

À l'époque, les initiatives allemandes ou autrichiennes sur le plan de la technique musicale ont une influence sensible dans l'œuvre d'un certain nombre de compositeurs hongrois; Huzella n'est cependant pas du lot. Il est en effet attiré surtout par la culture latine, en particulier par la musique française du tournant du XXième siècle, et tout spécialement par les œuvres de Debussy. L'expérience harmonique qu'il en retire donne à ses propres compositions une atmosphère française particulière mêlée de teintes hongroises. Ses compositions sont très diverses: elles couvrent toute la palette allant des pièces scéniques aux œuvres de musique sacrée en passant par la musique symphonique et de chambre.

Son *Concertino lirico* pour flûte et orchestre à

cordes a été créé en 1963 et fut présenté au public dans l'interprétation du flûtiste *Zoltán Jeney* en 1965. Cette œuvre, ainsi que l'indique son titre, comporte un fond tendre et d'un lyrisme un peu féminin. Bien qu'elle ne comporte qu'un mouvement, elle est composée de plusieurs parties de caractère contrasté. Ce contraste se fait sentir d'une part dans la succession des parties rapides et lentes, et d'autre part dans les divers modes de jeu de l'orchestre et de la flûte. Alors que le lyrisme détermine fondamentalement la partie de la flûte qui se meut sur toute la palette expressive de l'instrument allant des parties «chantées» aux passages virtuoses, les cordes, elles, jouent surtout en pizzicato, et n'utilisent que très rarement l'archet.

István Sárközy (Erzsébetfalva, 1920) fait partie de la génération «des trente», c'est-à-dire des compositeurs dont le langage a marqué la musique hongroise écrite entre 1945 et 1955. Leur orientation et leur attitude ont été définies par l'école de Zoltán Kodály. Sárközy a commencé ses études musicales à l'École Supérieure de Musique de la Capitale où il fait des études de piano et de composition en tant qu'élève de *Mme Gyula Földessy*, *Ferenc Farkas* et *Géza Szatmári*. Il est reçu en 1939 à l'Académie de musique Ferenc Liszt de Budapest, en classe de composition, et fait ses études parallèlement dans les deux écoles jusqu'en 1943. À l'Académie, il est l'élève de *Zoltán Kodály* jusqu'en 1940, puis, entre 1943 et 47, du disciple de Kodály *János Viski*. Après l'obtention de son diplôme, il est nommé secrétaire et professeur du Collège Béla Bartók. Il travaille comme publiciste et éditeur durant les années

'50. Il écrit des critiques musicales pour le quotidien *Népszava* entre 1950 et 1951, et est rédacteur en chef musical à Editio Musica Budapest entre 1957 et 1960. L'enseignement occupe une place centrale dans son emploi du temps à partir de 1959, année où il est nommé professeur de théorie musicale et de lecture de partition à l'Académie de musique Ferenc Liszt.

La plupart de ses œuvres ont été écrites durant les années '60 et '70. Il est toujours fidèle à ses propres valeurs en composition: il désolidarise de la musique sérielle et d'avant-garde, si populaire durant cette époque. Il a une façon propre de se conformer à la tradition, quitte à en être parfois carrément nostalgique. Son œuvre comporte surtout des pièces vocales (chants, cantates, œuvres chorales, transcriptions de chants populaires et révolutionnaires), mais il a aussi écrit des œuvres symphoniques, de chambre, ainsi que de nombreuses musiques de scène, de cinéma et de télévision.

Le *Concerto semplice* pour violon et orchestre a été écrit en 1973. La dénomination «simple» se rapporte probablement aux dimensions de la pièce: en effet, cette composition est inhabituellement courte pour un concerto, sa particularité réside dans l'appareil polychrome des percussions. Bien que sa brièveté implique réellement une certaine simplicité, les solutions formelles et harmoniques de la pièce sont loin d'être simples. Le soliste introduit la pièce avec un *Preludio* qui se rattache en *attaca* au premier mouvement *Molto ritmico*. Dans ce mouvement, le violon n'est accompagné que par la percussion. L'élément vital de la musique devient donc le rythme, complété par la partie du violon particulièrement

mélodique et aux exigences techniques marquées. Dans le second mouvement, ce sont les cordes qui fournissent le pendant au soliste; le paysage harmonique de ce mouvement est donc très différent, et beaucoup plus lyrique. C'est dans le troisième mouvement que nous entendons enfin l'orchestre tout entier. Il s'agit du mouvement le plus complexe sur les plans formel, instrumental et thématique, mouvement lequel alterne les harmonies tonales et atonales.

Jenő Vécsey (Cece, 1909–Budapest, 1966) fut – pour reprendre les mots de György Kroó – «*un connaisseur à l'esprit noble de la musique ancienne, et un restaurateur de cette dernière doté d'une plume d'une grande finesse*». Compositeur et historien de la musique, il fit ses études à l'université Péter Pázmány de Budapest, mais suivit des cours de composition dans la classe de *Zoltán Kodály* à l'Académie de Musique Liszt Ferenc. Il passa une année d'études à Vienne en 1941–1942 en tant que boursier de l'état, puis fut nommé, en 1942, collaborateur à la Collection Musicale de la Bibliothèque Nationale Széchényi. A partir de cette nomination, sa vie entière se passe sous l'égide de ce département, où il remplit la fonction de directeur de 1945 jusqu'à sa mort. Cette fonction lui permit, en tant qu'historien de la musique, d'étudier les reliques musicales hongroises du XVIIIe–XIXe siècles conservées au sein de la bibliothèque. En 1960, il écrit, édite et publie en collaboration avec *Dezso Keresztúry* et *Zoltán Falvy*, le «*Livre illustré de l'histoire de la musique hongroise*». Il prépare puis publie les œuvres de Joseph et Michael Haydn, Gregor Joseph Werner et Georg Druschetzky; il est l'édi-

teur de la série intitulée *Musica Rinata*, et écrit plusieurs études au sujet des œuvres de Haydn et de la collection musicale de la bibliothèque Széchényi. Ses travaux sont considérés comme des œuvres pionnières dans la recherche hongroise faite au sujet de Haydn.

Son activité de chercheur ne lui laisse que peu de temps pour composer. Il est l'auteur d'un ballet, d'œuvres de chambre, d'une *Symphonie concerto*, ainsi que quelques *Bagatelles* pour piano. Le caractère de ses œuvres rappelle celui des œuvres nées avant la première guerre mondiale.

Son œuvre intitulée *Concertino* a été écrite entre 1953 et 1956. La pièce est composée de trois mouvements très courts. On y perçoit l'influence de l'école de Kodály : elle est imprégnée de part en part par des sonorités de caractère hongrois. Le piano et de l'orchestre sont absolument à pied d'égalité dans les trois mouvements, mais le caractère du piano est toujours différent. Dans le premier mouvement, le compositeur utilise le piano à la façon d'une harpe, tandis que le second souligne le caractère à la fois mélodique et passionné de l'instrument. Le troisième commence comme une finale en danse, pas dans le sens beethovenien ou bartókien du terme, mais plutôt avec une passion enflammée, presque démoniaque. Cette fièvre se calme dans la partie médiane, acquiert un ton lyrique, puis reprend à la fin, mais de façon beaucoup plus douce et libérée.

Rezső Kókai (Budapest, 1906–Budapest, 1962) commence ses études musicales à sept ans. Ses premières leçons de piano lui sont données par sa mère, qui cède ensuite la place à *Erzsébet*

Koncz. Il fait d'excellentes études secondaires au gymnase piariste, tandis que ses parents lui assurent aussi une bonne formation musicale. Il prend des leçons privées d'harmonie, de modulation, de contrepoint et de forme auprès de *Miklós Radnai*, et compose régulièrement. A partir de l'automne 1920, il poursuit ses études auprès de János Koessler, le professeur de Bartók et Kodály. Il abandonne des études de composition à l'Académie de Musique en tant qu'étudiant privé, en parallèle avec des études universitaires d'histoire qu'il poursuit pendant deux ans pour répondre au désir de ses parents. En 1924, il entre dans la classe de composition-formation artistique de Koessler, obtient son diplôme artistique un an plus tard, puis son diplôme de professeur de piano en 1926. Il est nommé professeur du Conservatoire National la même année, et gagne le concours des Compositeurs et librettistes Hongrois avec son quatuor pour cordes en fa dièse mineur. Le prix suffit à couvrir les frais d'un voyage d'études de trois mois à Rome, Milan et Paris, ainsi qu'un voyage de collection de chants populaires. Ce voyage eut une grande influence sur toute sa carrière, surtout en ce qui concerne sa conception de la musique moderne. Il est nommé professeur à l'Académie de musique en 1929. Il enseigne la lecture de partition au département formant les professeurs de musique d'école primaire, puis, à partir de 1955, l'histoire de style moderne et romantique au département de musicologie. Il fait deux semestres d'études à Freiburg en 1931–32 auprès de *Willibald Gurlitt* et *Martin Heidegger*, puis obtient son doctorat à la même université avec une dissertation intitulée *Les œuvres précoces pour piano de Franz Liszt*.

Il est le directeur du département musical de la Radio Hongroise entre 1945 et 48, et obtient le prix Erkel à trois reprises.

Kókai est l'auteur d'une œuvre durable, aussi bien en tant que compositeur qu'en tant que musicien, scientifique et pédagogue. Il fait partie des compositeurs qui ont servi la musique non seulement avec leurs propres œuvres, mais aussi à travers leur travail pédagogique et de recherche. Il possédait de surcroît des dons musicaux exceptionnels. Sa musique est un alliage des thèmes puisés dans le chant folklorique et les styles des grandes écoles musicales du XXIème siècle. Il est l'auteur d'œuvres scéniques, orchestrales, de chambre et pianistiques.

La création la plus mature de son style est le *Concerto pour violon* composé en 1952, présenté à la Radio Hongroise en 1953 par *Tibor Ney*. L'héritage musical de Bartók et Kodály se fait sentir dans les trois mouvements de l'œuvre. Son

univers mélodique et harmonique est tonal – parfois presque dans le sens classique du terme – mais il donne aussi voix au chapitre à la modalité, l'altération et au chromatisme. Le premier mouvement peut être formellement interprété de plusieurs façons. On peut y découvrir des éléments de la forme sonate et de la forme en rondo. Les passages virtuoses mettent à l'épreuve le savoir technique du soliste. Le thème répétitif du second mouvement fait allusion, avec sa partie médiane en trio, à passacaille baroque. Le compositeur varie seize fois la mélodie de caractère hongrois. Le dernier mouvement est une finale rythmique de caractère dansé, dont l'ostinato est un élément important. La brillante cadence en solo du violon accompagnée par la timbale constitue le sommet du mouvement.

Éva Rita Nagy

Traduit par Kinga Dormacher

Elek Huzella (1915, Budapest–1971, Budapest) vertrat als Komponist, aber auch als Musikhistoriker innerhalb des ungarischen Musiklebens eine Art französische Linie. Seine musikalischen Studien absolvierte er als Schüler von *Albert Siklós* an der Musikakademie Ferenc Liszt in Budapest. Gleichzeitig besuchte er auch die Philosophische Fakultät der Wissenschaftlichen Universität und promovierte mit seiner Dissertation „*Das Lebenswerk Claude Debussy*“. Nach Abschluss seines Studiums arbeitete er zwischen 1943 und 1945 in der Musikabteilung des Ungarischen Rundfunks. 1947 begann seine pädagogische Laufbahn. Zunächst unterrichtete er an der Obersten Musikschule der Hauptstadt, von 1949 ab bis hin zu seinem Tode an der Musikfachmittelschule Béla Bartók. Neben dieser Tätigkeit unterrichtete er regelmässig, 1957 gewann er mit seinem Werk *Epilog*, das für Orgel nach dem populären B-A-C-H-Thema entstand, den ersten Preis des Internationalen Vercelli-Komponistenwettbewerbs.

Die österreichischen und deutschen Uranlagen der internationalen Musiktechnik beeinflussten zwar auch die Werke mehrerer zeitgenössischer ungarischer Komponisten, gehörte Huzella dennoch nicht zu ihnen. Ihn interessierte stets die lateinische Kultur, innerhalb derer auch die französische Musik der Jahrhundertwende und ganz besonders die Werke Debussys. Unter dem Eindruck der so erworbenen Klangerlebnisse schafften auch seine Kompositionen eine eigentümlich französische Stimmung mit leicht ungarischer Färbung. Seine Werke sind recht vielschichtig. Über Bühnenwerke, Orchesterstücke und Kammermusik bis hin zur Kirchenmusik versuchte er

sein berufliches Können in nahezu allen Genres. Sein Konzertstück *Concertino Lirico* für Flöte und Streichorchester entstand 1963 und wurde 1965 von *Zoltán Jeney* uraufgeführt. Wie auch vom Titel zum Ausdruck gebracht, ist das Werk von einer zärtlichen, leicht feminin lyrischen Grundstimmung geprägt. Es besteht zwar insgesamt aus einem Satz, teilt sich jedoch in mehrere kleine Teile unterschiedlichen Charakters, die im Kontrast zueinander stehen. Dieser Kontrast ist sogar auf mehreren Ebenen gegenwärtig; einerseits im Wechsel von schnellen und langsamen Abschnitten, andererseits in den unterschiedlichen Spielweisen von Orchester und Flöte. Während für das Spiel der Flöte das Lyrische typisch ist, die sich vom weichen Singen bis zu virtuosen Läufen auf einer breiten Skala bewegt, spielen die Streicher zumeist gepupft, im Pizzicato und nur selten mit dem Bogen.

István Sárközy (1920, Erzsébetfalva) gehört zu der sogenannten Generation der „Dreissiger“, also zu jenen Komponisten, die zwischen 1945 und 1955 die musikalische Umgangssprache Ungarns und die typische ungarische Musik vertraten. Ihre Richtungen und musikpolitischen Ansichten basierten auf der Schule Kodálys. Seine musikalische Ausbildung begann Sárközy 1937 an der Obersten Musikschule der Hauptstadt, wo er als Schüler von *Frau Gyula Földessy*, *Ferenc Farkas* und *Géza Szatmári* Klavier und Komposition lernte. 1939 wurde er im Fach Komposition an die Musikakademie Ferenc Liszt aufgenommen und absolvierte seine Studien bis 1943 an beiden Schulen parallel. An der Musikakademie war er bis 1940 Schüler von *Zoltán Kodály*, und

zwischen 1943 und 1947 lernte er bei dem Kodály-Schüler *János Viski*. Nach Abschluss seines Studiums berief man ihn zum Sekretär und Dozenten des Béla Bartók Kollegiums. In den fünfziger Jahren wirkte er als Publizist und Redakteur. 1950–51 war er Musikkritiker bei der *Népszava*, weiterhin war er 1957–1960 musikalischer Chefredakteur des Editio Musica Budapests. Von 1959 an war der grösste Teil seines Lebens mit Lehre erfüllt, er wurde Universitätsprofessor in den Fächern Musiktheorie und Partiturenlesen der Musikakademie Ferenc Liszt.

Die meisten seiner Werke schrieb er in den sechziger und siebziger Jahren. Beim Komponieren folgte er immer seiner eigenen Überzeugung, das heisst, er distanzierte sich völlig von dem zu jener Zeit so populären Serialismus und der Avantgarde. Auf eigene Art war er der Tradition verbunden und zuweilen ausgesprochen nostalgisch. Den Grossteil seiner Werke machen Vokalkompositionen – Lieder, Kantaten, Chorwerke, Volklied- und Revolutionsliedbearbeitungen – aus, er schrieb aber auch Werke für Orchester und Kammerorchester, aber auch zahlreiche Bühnen-, Film und Fernsehmusiken.

Das *Concerto semplice* entstand 1973 für Violine und Orchester. Seine Bezeichnung „einfaches Konzertstück“ bezieht sich wahrscheinlich auf die Proportionen des Stückes. Die Komposition ist für ein Konzertstück ungewöhnlich kurz, ihre Besonderheit liegt in der mannigfaltigen Schlagzeugbesetzung. Wenn die Kürze auch tatsächlich auf Schlichtheit hinweist, sind die form- und klangbezogenen Lösungen des Stückes durchaus nicht simpel. Das *Preludio* der Solovioline lässt

das Werk beginnen, dem schliesst sich *attaca* der erste Satz mit der Tempobezeichnung *Molto ritmico* an. In diesem Satz gesellen sich dem Violinsolo lediglich die Schlaginstrumente hinzu. Das abweichende Element der Musik wird auf diese Weise natürlich die intensive Rhythmik, die von der melodischen und technisch anspruchsvollen Stimme der Violine ergänzt wird. Im zweiten Satz wird zum Partner des Solisten die Streichergruppe, so gestaltet sich das Klangbild im Verhältnis zum ersten Satz vollkommen anders, um vieles lyrischer. Im Schluss-Satz erklingt endlich das volle Orchester. Bezüglich seiner Form, seiner Instrumentierung und auch seiner Thematik ist dies der komplexeste Satz, in dem sich tonaler und atonaler Klang abwechseln.

Jenő Vécsey (1909, Cece–1966, Budapest) war – mit den Worten von György Kroó – „ein edelgeistiger Kenner, ein feinfühligler Restaurator der alten Musik“. Er wirkte nicht nur als Komponist, sondern auch als Musikhistoriker. Seine Hochschulstudien absolvierte er an der Budapester Wissenschaftlichen Universität Péter Pázmány, er besuchte aber zugleich auch die Kompositionsstunden *Zoltán Kodálys* an der Musikakademie Ferenc Liszt. Mit einem staatlichen Stipendium studierte er 1941/42 in Wien, und von 1942 an wurde er zum Mitarbeiter der Musiksammlung der Széchényi-Bibliothek. Von nun an ist sein Leben voll und ganz mit dieser Institution verbunden; von 1945 bis zu seinem Tode hatte er die Dauerstellung als Leiter der Sammlung inne. Ihm als Musikhistoriker bot dies eine hervorragende Gelegenheit, die in der Bibliothek bewahrten musikalischen Erinnerungs-

stücke, die aus dem 18/19. Jahrhundert erhalten geblieben waren, zu studieren. Mit *Dezso Keresztury* und *Zoltán Faly* verfasste, bearbeitete und veröffentlichte er 1960 das *Bilderbuch der ungarischen Musikgeschichte*. Er überarbeitete und publizierte Werke von Joseph und Michael Haydn, von Gregor Joseph Werner und Georg Druschetzky, er war Redakteur des Zyklus *Musica Rinata*, ausserdem verfasste er mehrere Studien über die Werke Haydns sowie die Musiksammlung der Széchényi-Bibliothek. Seine Arbeiten waren innerhalb der ungarischen Haydn-Forschung von bahnbrechender Bedeutung. Neben seiner Forschungsarbeit komponierte er relativ wenig Musik. Er schrieb ein Ballett, Kammermusik, in Erinnerung an Gyula Krúdy eine *Szimfónia concerto* sowie einige *Bagatellen* für Klavier. Die Intonation seiner Werke spiegelt charakteristisch die „Generationsstimme“ der vor dem ersten Weltkrieg Geborenen wider. Sein Werk mit dem Titel *Concertino* entstand in den Jahren zwischen 1953 und 1956. Was seinen Umfang betrifft, besteht das Stück aus drei recht kurzen Sätzen. Es ist in ihm der Einfluss der Kodály-Schule zu spüren, vom ungarisch gefärbten Klang ganz und gar durchdrungen. In allen drei Sätzen kommen dem Klavier und dem Orchester völlig gleichrangige Rollen zu, wenn das Klavier auch mit einem andersartigen Charakter spielt. Im ersten Satz nutzt der Komponist das Klavier harfenartig, im zweiten kommt die Melodik und zugleich auch die Leidenschaft des Instruments zur Geltung. Der dritte Satz beginnt als Tanzfinale, nicht jedoch im Sinne Beethovens oder Bartóks, sondern eher mit einer feurigen, nahezu dämonischen Leidenschaft. Dieses

Fieber beruhigt sich im Mittelteil, wird lyrisch klingend, und am Ende kehrt schliesslich der erste Teil wieder, wenn auch nunmehr viel sanfter und befreiter.

Rezső Kókai (1906, Budapest–1962, Budapest) begann im Alter von sieben Jahren konkret Musik zu lernen. Anfangs erteilte ihm seine Mutter, später *Erzsébet Koncz* Klavierstunden. Seine Mittelschulbildung absolvierte er im Piaristengymnasium mit hervorragenden Resultaten, daneben sorgten sich seine Eltern auch um seine fundierte musikalische Ausbildung. Autodidaktisch lernte er bei *Miklós Radnai* Harmonielehre, Modulation, Kontrapunkt- und Formenlehre, währenddessen komponierte er regelmässig. Vom Herbst des Jahres 1920 an studierte er bei János Koessler, dem Lehrer Bartóks und Kodálys weiter. Die Fachrichtung Komposition der Musikakademie absolvierte er auf autodidaktischem Wege, zwischenzeitlich besuchte er zwei Jahre lang auf Wunsch seiner Eltern auch das Fach ungarische Geschichte der Wissenschaftlichen Universität. 1924 trat er in Koesslers Klasse für Komposition und Künstlerausbildung ein, ein Jahr später erhielt er sein Künstlerdiplom und 1926 sein Diplom als Klavierpädagoge. Noch im selben Jahr wurde er zum Dozenten an die Nationale Musikschule berufen, und mit seinem Streichquartett in fis-Moll gewann er den Wettbewerb Ungarischen Komponisten und Textautoren. Dessen Preis bestand aus einer dreimonatigen Studienreise nach Rom, Mailand und Paris sowie der Deckung der Kosten einer Rundreise durch Ungarn zur Sammlung von Volksliedern. Diese Reise hatte grosse Einfluss auf

sein weiteres Leben, besonders, was seine Auffassung über die moderne Musik betrifft. 1929 wurde er zum Dozenten der Musikakademie ernannt. Anfangs unterrichtete er am Lehrstuhl für Schulgesangspädagogik, Partiturlernen, und ab 1955 am Lehrstuhl für Musikgeschichte, moderne und romantische Stilgeschichte. 1931/32 hörte er zwei Semester in Freiburg bei *Willibald Gurlitt* und *Martin Heidegger*, und 1933 erwarb er ebenda mit der Dissertation *Die frühen Klavierwerke Franz Liszts* seinen Dokortitel. Von 1945 bis 1948 leitete er die Musikabteilung des Ungarischen Rundfunks, er ist dreifacher Erkel-Preisträger.

Sowohl als Komponist als auch als Musiker, Gelehrter und Pädagoge schuf Kókai Bleibendes. Als Musikwissenschaftler gehörte er zu jenen Komponisten, die der Musik nicht durch eigene Werke, sondern auch durch ihre wissenschaftliche und pädagogische Arbeit dienten. Daneben verfügte er auch über herausragende Fähigkeiten als Musiker. In seiner Musik verschmilzt die Bearbeitung ungarischer Volkslieder mit dem Stil westlicher Schulen des 20. Jahrhunderts. Er komponierte Bühnen-, und Orchesterstücke, Kammermusik und auch Klavierwerke. Das reif-

ste Werk seines Stils ist das 1952 komponierte *Violinkonzert*, das 1953 von *Tibor Ney* im Ungarischen Rundfunk uraufgeführt wurde. In allen drei Sätzen des Werkes ist das geistige und musikalische Erbe Bartóks und Kodály zu spüren. Seine Harmonien- und Melodienwelt ist tonal – bereits im klassischen Sinne – aber auch Modalität, Alteration und Chromatik spielen eine Rolle. Der erste Satz kann formal sogar verschiedenartig gedeutet werden, man kann in ihm Elemente sowohl der Sonaten- als auch der Rondoform entdecken. Die virtuoson Läufe stellen das berufliche Können des Solisten auf die Probe. Das sich ständig wiederholende Bass-thema des zweiten Satzes verweist mit einem Triomittelteil auf die Passacaglia des Barock. Die ungarisch gestimmte, singende Melodie der Violine wird vom Komponisten sechzehnmal variiert. Den letzten Satz bildet ein rhythmisches *Finale mit Tanzcharakter*, dessen wichtiges Element das *Ostinato* ist. Den Höhepunkt des Satzes gestaltet die brillante Solokadenz der Violine, diese wird von der Pauke begleitet.

Éva Rita Nagy

Übersetzung: *Andreas Neutsch*

Huzella Elek (1915, Budapest–1971, Budapest) mint zeneszerző és mint zenetörténész is egyfajta francia vonalat képviselt a magyar zenei életben. Zenei tanulmányait Budapesten, a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskolán végezte, *Siklós Albert* növendékéként. Emellett a tudományegyetem bölcsészkarára is járt, ahol filozófiai doktorátusát *Claude Debussy életműve* című dissertációjával szerezte meg. Tanulmányai befejeztével, 1943–45-ig a Magyar Rádió zenei osztályán dolgozott. 1947-ben kezdődött pedagógiai pályafutása. Kezdetben a Székesfővárosi Felsőbb Zeneiskolában, majd 1949-től haláláig a Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskolában tanított. Tanári munkája mellett rendszeresen komponált, és 1957-ben megnyerte a Nemzetközi Vercelli Zeneszerzőverseny első díját *Epilog* című orgonaművével, amely a népszerű B-A-C-H témára készült.

Bár a nemzetközi zeneszerzési technika osztrák vagy német kezdeményei több korabeli magyar szerző művére is hatással voltak, Huzella nem tartozott közéjük. Őt mindig a latin kultúra érdekelte, ezen belül is a századforduló francia zenéje, különösen Debussy művei. Az innen kapott hangzásélmény hatására kompozíciói is sajátos francia hangulatot teremtenek, némi magyar színezettel vegyítve. Darabjai igen sokrétűek. A színpadi műveken keresztül, a zenekari és kamarazenei műveken át az egyházi művekig, szinte minden műfajban kipróbálta mesterségbeli tudását.

A *Concertino Lirico* fuvolára és vonós zenekarra írt versenyműve 1963-ban keletkezett, és *Jeney Zoltán* mutatta be 1965-ben. A műnek, ahogy a címe is mutatja, gyengéd, kicsit nőiesen lírai alaphangvétele van. Bár mindössze egytételes, több

kisebb, egymással kontrasztáló különböző karakterű részből áll. Ez a kontraszt több síkon is jelentkezik: egyrészt a gyors és lassú részek váltakozásaiban, másrészt a zenekar és a fuvola különböző játékmódjában követhető nyomon. Míg a fuvola játékkára a líraiság jellemző, amely a lágyművektől a virtuóz futamokig széles skálán mozog, addig a vonósok legtöbbször pengetve, pizzicato játszanak és csak ritkán vonóval.

Sárközy István (1920, Erzsébetfalva) az úgynevezett „harmincasok” nemzedékéhez tartozik, vagyis azokhoz a zeneszerzőkhöz, akik az ún. magyar zenei köznyelvet és a tipikusnak mondott magyar zenét képviselték 1945 és 1955 között. Zeneszerzői irányukat és zenepolitikai nézeteiket Kodály iskolája alapozta meg. Sárközy 1937-ben a Székesfővárosi Felsőbb Zeneiskolában kezdte zenei tanulmányait, ahol zongorát és zeneszerzést tanult *Földessy Gyuláné*, *Farkas Ferenc* és *Szatmári Géza* növendékeként. 1939-ben felvételt nyert a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola zeneszerzés szakára, és 1943-ig párhuzamosan végezte tanulmányait a két iskolában. A Zeneművészeti Főiskolán 1940-ig *Kodály Zoltán*, 1943–47 között pedig a Kodály-tanítvány *Viski János* növendéke volt. Tanulmányai befejeztével a Bartók Béla Kollégium titkárává és tanárává nevezték ki. Az 50-es években publicisztikai és szerkesztői munkát végzett. 1950–51 között a Népszavánál dolgozott mint zenekritikus, ezen kívül 1957–60 között a Zeneműkiadó zenei főszerkesztője volt. 1959-től élete nagy részét a tanítás tölti ki, a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola egyetemi tanára lesz, zeneelmélet és partitúraolvasást tanít.

Műveinek nagy részét az 1960–70-es években írta. Komponálás közben mindig a saját meggyőződését követte, és teljes mértékben elhatárolta magát az zeneszerzők körében oly népszerű szerializmustól és avantgárd módszerektől. Sajátosan hagyománytisztelő, néha kifejezetten nosztalgikus hangvételű zeneszerző. Darabjainak nagy részét a vokális kompozíciók (dalok, kantáták, kórusművek, népdal- és forradalmidal-feldolgozások) teszik ki, de írt zenekari, kamarazenei műveket, valamint számos színpadi kísérőzenét és filmzenét is.

A *Concerto semplice* 1973-ban készült hegedűre és zenekarra. Az *egyszerű versenymű* elnevezés valószínűleg a darab „méréterye” vonatkozik. A kompozíció szokatlanul rövid egy versenymű szokott arányaihoz képest, különlegessége a sokszínű ütőhangszeres apparátus. Bár a rövidség valójában egyszerűsége utal, a darab formai és hangzási megoldásai egyáltalán nem egyszerűek. A hegedűszóló *Preludiója* indítja a művet, ami *attaca* kapcsolódik a *Molto ritmico* tempójelzésű első tételhez. Ebben a tételben a hegedűszólóhoz csak az ütőhangszerek társulnak. A zene élhető eleme így természetesen a határozott ritmika lesz, amit a hegedű melodikus és technikailag igényes szólamá egészít ki. A második tételben a szólólista partnere a vonóskar, így a hangzások az első tételhez képest teljesen mássá, sokkal líraibbá válik. A zárótételben végre megszólal a teljes zenekar. Formailag, hangszerelésében és tematikailag is ez a legösszetettebb tétel, melyben a tonális és az atonális hangzás váltakozik.

Vécsey Jenő (1909, Cece–1966, Budapest) – Kroó György szavaival élve – „a régi zene nemes szellemű értéje, finomtollú restaurátora volt”. Nemcsak

zeneszerzőként, hanem zenetörténészként is dolgozott. Egyetemi tanulmányait a budapesti Pázmány Péter Tudományegyetemen végezte, de mellette bejárta a Liszt Ferenc Zeneakadémiára *Kodály Zoltán* zeneszerzés óráira. 1941–42-ben állami ösztöndíjjal Bécsben tanult, 1942-től pedig a Széchényi Könyvtár Zenei Gyűjteményének munkatársává nevezték ki. Élete innentől teljesen ehhez az intézményhez kötődik, 1945-től haláláig a gyűjtemény vezetője. A zenetörténész Vécsey számára itt számos kiváló alkalom nyílt a könyvtárban lévő XVIII–XIX. századi Magyarországon fennmaradt zenei emlékek tanulmányozására. *Keresztury Dezsővel* és *Fabry Zoltánnal* 1960-ban megírta, szerkesztette és kiadta *A magyar zenetörténet képeskönyvét*. Átdolgozta és közreadta Joseph és Michael Haydn, Gregor Joseph Werner és Georg Druschetzky számos művét; szerkesztője volt a *Musica Rinata* című sorozatnak, ezen kívül több tanulmányt is írt Haydn műveiről, valamint a Széchényi Könyvtár zenei gyűjteményéről. Munkái úttörő jellegűek voltak a hazai Haydn-kutatásban.

Kutatói tevékenysége mellett viszonylag kevés zenét komponált. Írt egy balettet, kamaraműveket, egy *Szimfónia concertó-t* Krúdy Gyula emlékére, valamint néhány *Bogatellt* zongorára. Műveinek hangvétele jellegzetesen az első világháború előtt születettek „nemzedékhangját” szóllaltatja meg.

Concertino című műve 1953 és 1956 között készült. A darab, terjedelmét tekintve három igen rövid tételből áll. Kodály iskolájának a hatása érződik benne, a magyaros hangzás teljesen áthatja. A zongora és a zenekar egyenrangú szerepet tölt be mindhárom tételben, de a zongora mindig másfajta karakterrel játszik. Az első tétel-

ben a zeneszerző hárfaszerűen használja a szólóhangszert, a második tételben melodikussága és szenvedélyessége jut érvényre. A harmadik tétel táncfinálénak indul, de nem a beethoveni vagy bartóki értelemben, inkább egyfajta tüzes, szinte démoni szenvedély jegyében. Ez a láz a közép-részben líraian nyugodt pillanattá oldódik, a végén pedig visszatér az első rész, de már sokkal szelidebben és felszabadultabban.

Kókai Rezső (1906, Budapest–1962, Budapest) hét évesen kezdett zenét tanulni, előbb anyjától, majd *Koncz Erzsébettől* kapott zongoraórákat. Középiskolai tanulmányait a Piarista Gimnáziumban végezte kitűnő eredménnyel, emellett szülei alapos zenei képzéséről is gondoskodtak. *Radnai Miklósnál* összhangzattant, modulációt, ellentépet és formatant tanult, közben rendszeresen komponált. 1920 őszétől Bartók és Kodály tanáránál, Koessler Jánosnál képezte magát tovább. A Zeneakadémia zeneszerzés szaka mellett két évig szülei kívánságára a Tudományegyetem magyar-történelem szakára is járt. 1925-ben Koessler zeneszerzés-művészképző osztályának diákjaként megkapta a művészi oklevelet, 1926-ban pedig a zongoratanári diplomát. Még ebben az évben a Nemzeti Zenede tanárává nevezték ki, és fizs-moll vonósnégyesével elnyerte a Magyar Zeneszerzők és Szövegírók pályázatát. Ennek díja egy negyedéves római–milánói–párizsi tanulmányút volt, valamint egy magyarországi népdalgyűjtő körút költségeinek fedezése. Ez az utazás nagy hatással volt további életére, különösen ami a modern zenéről vallott felfogását illeti. 1929-ben kinevezték a Zeneakadémia tanárává, partitúraolvasást, majd modern és romantikus stílus-történetet tanított. 1931–32-ben két szemesztert

hallgatott Freiburgban *Willibald Gurlittnál* és *Martin Heideggernél*, 1933-ban pedig ugyanott doktorátust szerzett *Liszt Ferenc korai zongoraművei* című disszertációjával. 1945–48 között a Magyar Rádió zenei osztályának vezetője volt, háromszor Erkel-díjas.

Kókai zeneszerzőként, muzsikusként, tudósként és pedagógusként is maradandót alkotott. Zenedudósként azokhoz a zeneszerzőkhöz tartozott, akik a zenét nemcsak saját műveikkel, hanem tudományos és pedagógiai munkájukkal is szolgálták. Emellett kivételes muzsikusképességei is voltak. Zenéjében ötvöződik a magyar népdal feldolgozása és a XX. század nyugati iskoláinak stílusa. Komponált színpadi, zenekari, kamarazenei és zongoraműveket is.

Stílusának legértetesebb alkotása az 1952-ben komponált *Hegedűverseny*, amit 1953-ban *Ney Tibor* mutatott be a Magyar Rádióban. Bartók és Kodály szellemi és zenei öröksége érződik a mű mindhárom tételében. Harmónia- és dallamvilága – néha már-már klasszikus értelemben – tonális, de a modalitás, az alteráció és a kromatika is szerephez jut benne. Az első tétel formailag többféleképpen is értelmezhető: mind a szonáta-, mind a rondóforma elemei felfedezhetők benne. A virtuóz futamok próbára teszik a szólista hangszere tudását. A triós formában írott második tétel állandóan ismétlődő basszustémája a barokk passacagliára utal, a hegedű magyaros hangvételű éneklő dallamát tizenhatszor variálja a szöveg. Az utolsó tétel táncosan ritmikus finale, melyben fontos szerep jut az ostinatónak. A tétel különlegessége és csúcspontja a hegedű üstdobbal kísért, briliáns szólókadenciája.

Nagy Éva Rita

Hungarian Millennium 20th Century Collection

Works by Pál Járdányi	HCD 31742	Works by Rudolf Maros	HCD 31984
Rezső Sugár: Hunyadi – oratorio	HCD 31794	Electro-acoustic Music Works by Zoltán Pongrácz and Iván Patachich	HCD 31985
György Ránki King Pomádé's New Clothes – fairy opera	HCD 31971	Works by Ferenc Szabó	HCD 31986
Ernő Dohnányi Tante Simona – comic opera	HCD 31973	Works by Endre Szervánszky	HCD 31987
Ede Poidini Hochzeit im Fasching – comic opera	HCD 31974-75	Works by János Viski	HCD 31988
Works by Ferenc Farkas	HCD 31978	Concertos by Gyula Dávid, Tibor Sári and András Mihály	HCD 31989
László Lajtha Trios à cordes – chamber music	HCD 31979	Concertos by Elek Huzella, István Sárközy, Jenő Vécsey and Rezső Kókai	HCD 31990
Choral Works by Lajos Bárdos	HCD 31980	Chamber Music by Sándor Jemnitz, Zoltán Horusitzky, István Szélenyi, György Geszler, Elek Huzella and Endre Székely	HCD 31989
Piano Music by Pál Kadosa	HCD 31981	Works by Leó Weiner	HCD 31989
Works by György Kósa	HCD 31982	Jenő Hubay Violin Concertos (complete)	HCD 31976-77
Jenő Kenessey The Gold and the Woman – opera	HCD 31893		

A A D

Recording Producers: Zoltán Hézsér [2]-[5], András Székely [9]-[11]

Balance Engineers: István Berényi [2]-[5], Ferenc Takács [9]-[11]

Edited by Judit Lukács

Recorded by Hungarian Radio on 31 August, 1966 [1], on 27 March, 1959 [6]-[8], and at
Hungaroton Studio on 9-12 May, 1983 [2]-[5], and on 6-8 September, 1962 [9]-[11]

Scores: Editio Musica Budapest

Design: Miklós Juhász

This Compilation

© 2001 HUNGAROTON RECORDS LTD.

CD is manufactured by Sony DADC in Austria

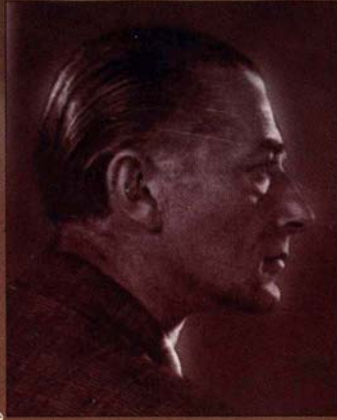
Elek HUZELLA

Rezső KÓKAI

Jenő VÉCSEY

István SÁRKÖZY

CONCERTOS

[1]	ELEK HUZELLA (1915–1971)
Concertino lirico (1963)	10'31"
[2]–[5]	ISTVÁN SÁRKÖZY (1920)
Concerto semplice per violino e orchestra – Ricordanze II. (1973)	16'41"
[6]–[8]	JENŐ VÉCSEY (1909–1966)
Concertino for Piano and Orchestra (1953–1956)	14'11"
[9]–[11]	REZSŐ KÓKAI (1906–1962)
Concerto for Violin and Orchestra (1952)
(Cadenza by Endre Gertler)	26'24"

Total time: 68'09"

Attila Lajos – flute [1], Dénes Kovács – violin [2]–[5]
Zsuzsa Szabó – piano [6]–[8], Endre Gertler – violin [9]–[11]

Budapest Symphony Orchestra [1], [6]–[8], [9]–[11]
Budapest Philharmonic Orchestra [2]–[5]

Conducted by
András Kórodi [1], [2]–[5], György Lehel [6]–[8], [9]–[11]

— Sponsored by —
A MAGYAR MILLENNIUMI KORMÁNYBIZTOS HIVATALA

Notes in English
Présentation en français
Deutsche Notizen
Magyar nyelvű ismertetővel

COMPACT
disc
DIGITAL AUDIO

[A][D] This Compilation
© 2001 HUNGAROTON RECORDS LTD.
<http://www.hungaroton.hu/>
e-mail: classic@hungaroton.hu